

førte forholdene under straffelovens § 218. Disse domme kan derfor ikke anvendes til at belyse strafniveauet for voldtægt efter §§ 216-217.

I to af dommene (dom 12 og dom 14) var der tale om voldtægt m.v. overfor henholdsvis en 12-årig og en 10-årig pige, hvilket må antages at have haft væsentlig betydning for straffastsættelsen i skærpende retning. Imidlertid var forholdene i begge sager begået i 1990, dvs. for mere end 10 år siden, hvilket gør sagerne atypiske. Disse to domme er derfor heller ikke velegnede som grundlag for en vurdering af strafniveauet for voldtægt.

I de 5 øvrige sager varierer straffene fra fængsel i 8 måneder til fængsel i 1 år.

I min redegørelse fra januar 2001 antog jeg, at strafniveauet for fuldbyrdet kontaktvoldtægt lå i niveauet mellem 6 måneder og 1½ år, men sådan at straffen er 6 – 10 måneder, hvis der ikke er anvendt vold af betydning, eller hvis der ikke i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder, og straffene i de 5 sager synes således umiddelbart at ligge i dette niveau.

I to af dommene, hvor straffen blev udmålt til fængsel i henholdsvis 8 måneder (dom 13) og fængsel i 10 måneder (dom 17), blev der ikke i forbindelse med voldtægten anvendt vold af betydning, ligesom der ikke i øvrigt forelå skærpende omstændigheder.

I dom 15 blev der heller ikke anvendt vold af betydning, men der forelå skærpende omstændigheder, idet forholdene blev begået over for en 14-årig pige, og i et af forholdene – der omfattede anden kønslig omgængelse en samleje – handlede de to domfældte i forening. Straffen for den ene tiltalte blev både i byret og landsret udmålt som en fællesstraf på fængsel i 1 år og 4 måneder, hvorimod straffen for den anden tiltalte i landsretten blev nedsat fra fængsel i 1 år til fængsel i 8 måneder. Det kan derfor anføres, at straffen for denne tiltalte ligger i underkanten af det ovenfor beskrevne niveau. Som begrundelse for nedsættelsen af straffen til 8 måneder for den ene tiltalte henviste landsretten imidlertid navnlig til den kontakt, der havde været mellem den tiltalte og forurettede.

I dom 16 og dom 20 blev straffen udmålt til fængsel i 1 år, og der forelå i begge sager skærpende omstændigheder. I dom 16 trak tiltalte et pudebetræk over forurettedes hoved og fastholdt hende i et halsgreb, og i dom 20 slog tiltalte flere

gange forurettedes ansigt ned i gulvet med brud på håndledet og tandskade til følge.

Parvoldvægt

Der er ikke indkommet sager om *forsøg på parvoldtægt*.

Der er indberettet 4 sager om *fuldbyrdet parvoldtægt*. Om disse sager antog jeg i min tidligere redegørelse, at »normalstraffen« lå i niveauet 6 – 8 måneders fængsel, men der var i det undersøgte materiale også flere eksempler på højere straffe i sager, hvor der forelå skærpende omstændigheder.

I de nu foreliggende domme varierer straffene fra fængsel i 6 måneder betinget til fængsel i 2 år.

I dom 24, hvor straffen blev fastsat til fængsel i 2 år, var forholdet begået bl.a. under trussel med en hobbykniv mod forurettedes hals. Sagen omfattede også trusler mod forurettede under den efterfølgende varetægtsfængsling. Tiltalte var tidligere straffet for vold og trusler, og ved straffastsættelsen indgik tillige en reststraf på fængsel i 136 dage. Der var således adskillige grunde til, at straffen blev fastsat over det normale niveau.

I dom 22, der medførte fængsel i 1 år, blev tiltalte udover for voldtægt dømt for omfattende vold og trusler begået over for samleveren igennem en 5-årig periode forud for voldtægten. Sagen er på grund af de voldsforhold, der indgår i dommen, ikke velegnet til at belyse straffen for voldtægt.

I en anden sag, hvor straffen blev fængsel i 1 år (dom 21), blev voldtægten begået i forbindelse med en frihedsberøvelse, som må antages at have haft væsentlig betydning for strafudmålingen.

I dommen, der medførte en betinget straf på fængsel i 6 måneder (dom 23), forelå der ikke skærpende omstændigheder i form af vold eller andre forhold ved voldtægten. Som begrundelse for at gøre straffen betinget henviste retten i præmisserne til tiltaltes gode personlige forhold. Der blev ved straffastsættelsen desuden lagt vægt på, at den forurettede frivilligt om natten havde indfundet sig hos tiltalte og lagt sig til at sove i deres tidligere fælles seng. Denne dom harmonerer således med hensyn til straffens længde med min tidligere antagelse, og der forelå sådanne særlige forhold, der kunne begrunde, at straffen blev betinget.